

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—**ZWARE BRAND IN DE PASSEERDERSTRAAT.**

Op den 1sten Mei, s'morgens juist toen de werklieden aan den arbeid waren gegaan is, doordat een jongen in de mattenfabriek der firma Vijn een pot lijm, die hij aan het koken was, liet omvallen brand ontstaan in het gebouw „De Phoenix” in de Passeerderstraat. Gelijkvloers bevonden zich Vijn's opslagplaatsen, op de 1ste en de 2de verdieping is gevestigd de meubelfabriek van „De Phoenix”, op de 3de en 5de de mattenfabriek en op de 4de de meubelwerkplaats van „Liberty”. Het vuur woedde in een ommezen zeer hevig, zoodat toen de brandweer met veel materiaal ter plaatse kwam, de brand reeds grooten omvang had aangenomen. Hoe krachtig zij ook werkte, kon de brandweer, die in de smalle straat een zeer moeilijk terrein vond om het 22 M. hooge gebouw met den straat te bereiken, niet beletten, dat de 3e, 4e en 5e verdieping geheel, de 2e gedeels uitbrandde. Hierboven, naast een foto van den brand, een kijkje op de wijze waarop het vuur bestreden werd; van drie Magirus-ladders werd het vuur bestraald. In het geheel werd met dertig stralen gewerkt.

Gordijnen opmaken. Modelwasscherij

over het Y.

VOR **RHEUMATIEK EN ZENUWPIJN**
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING EN LICHTBADEN.

DAGELIJKS 10-12. 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
 MINVERMOEGENDEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
 VAN 7-9 UUR

DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

FOTOGRAFEERT!

MET
 EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
 AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
 10, 14, 16 & 18

GEBR. PRINS- OPTICIENS

TELEF
 35727.

KERKSTRAAT 52 1/2 LEIDSCHESTR.

FILIAAL: TOLSTRAAT 93, b/d v. WOUSTR.

Goede en goedkope adressen voor
AMERIKAANSCH OPTIEK

Recepten H.H. Oogartsen worden binnen enkele uren uitgevoerd.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
 (HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Koopt bij de N. V. Manufacturen-, Bedden-,
 Tapijt- en Meubelmagazijnen

DE ZON

Directie: A. JANUS
 Ferdinand Bolstr. 33-41 en 89-93, Amsterdam
 Telefoon nummers 22057 en 21230

ILLUMINATIE!

Ter gelegenheid van het
 12½-jarig bestaan onzer zaak
 op 8 Mei 1924, zullen de gevels
 onzer perceelen

Wagenaarstraat 55-57
Amsterdam

van 8 tot en met 14 Mei des
 avonds geillumineerd zijn.

Wij verwachten het publiek
 daarmede een aardig schouw-
 spel te kunnen bieden en
 noodigen ieder beleefd tot be-
 zichtiging der verlichting uit.

STOK'S RIJWIEL- en MOTORHANDEL

A. H. LEMARCHAND
 MEUBELMAKER

Nassaukade 304a - A'dam

Aparte Modellen
 Gewone Prijzen

Laat Uw premieplaat van
 „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
 in Spiegels, Schilderijen en
 Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
 van alle soorten Platen.
 Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM

Tel. Centrum 2186.

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

MATH. VAN DE GRAAF

FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLAGTERIJ

MET
 ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
 SPECIALITEIT IN
 FIJNE VLEESCHWAREN

TELEFOON NOORD 9033

Assendelftstraat 3 - AMSTERDAM
 BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

De meest aanbevelens-
 waardige lectuur voor
 ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
 — DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
 bij den Boekhandel, f 3.50.
 Franco per post f 4.—

Vooruit betaalbaar.

Adverteert in „De Stad”

HAARWERK en
HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan
 verzekerd wil zijn, laat
 zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam

Telef. 44363

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
 Rheumatiek | Verkoudheid
 Hoofd- en | Griep
 Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drog. verkrijgb.

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen

Telegram-adres:

Valencia-Groningen

Telefoon 543

CAFÉ DORRIUS

Haarlemmerweg No. 410 - Telefoon 25127
 Eindpunt lijn 18. Halte Sloterdijk E. S. M.
 5 minuten vanaf Wielerbaan „De Germaan”.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren

op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden 1)
 f 0.125 per week

Naam

Adres

1) doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
 bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met
 postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van

„DE STAD AMSTERDAM”

HEERENGACHT 131

INGANG BERGSTRAAT

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

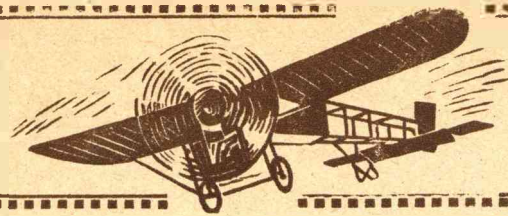
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

UIT DEN OMTREK.

Ditmaal een kiekje uit Monnikendam, het aardige dorpje aan het westerlijk uiteinde van de Gouwzee, dat zijn ontstaan dankt, aan een daar in de eerste helft der 13e eeuw gesticht klooster en zijn naam, die oorspronkelijk Monnikenineerdam was, aan een door de monniken uit dit klooster afgedamd en drooggelegd meer. Monnikendam is een vriendelijk plaatsje, dat door vele Amsterdammers vooral 's winters wanneer het ijs in de Gouwzee een schaatsentocht naar Marken mogelijk maakt, bezocht wordt. Maar ook 's zomers heeft het zijn aantrekkelijkheid en die het in zijn wintertooi gezien heeft, moet niet nalaten ook bij mooi zomerweer eens een uitstapje naar dit Zuiderzee-plaatsje te maken. Het bevat tal van aardige oude geveltjes en een mooien, hierboven afgebeelden Speeltoren, in Spaanschen stijl, die behoorde bij het voormalige stadhuis, dateerend van 1591.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

Er stond, versierd met vele krullen, een handteekening:

„N. F. WARREN FISHER.”

De naam kwam hem niet onbekend voor, maar toch wist hij hem niet thuis te brengen. Tom kende niemand van dien naam, dus was die Fisher zeker een publieke persoonlijkheid — een politicus, of een acteur, of misschien een bekend distilleerder, zooals Hulstkamp of Bols bijvoorbeeld.

In elk geval moest Tom, zoo meende hij, zich eerst trachten te herinneren wie die „N. F. Warren Fisher” wezen kon. En intusschen zouden de heeren Ambler en Co het moeten doen zonder de gegraveerde handteekening van dien onbekende, want die vond een schuilplaats in Tom's vestjeszak.

Toen hij voor het ontbijt beneden kwam, zag hij dadelijk, dat er iets niet in den haak was met het werk. Gowner was niet aan tafel en Thyne kwam pas laat en bleef zwijgend zitten. Tom bestudeerde hem oplettend en hij kreeg den indruk, dat hij een uitbrander had gehad van den chef. Dus, zoo dacht Tom, zou hij er wel niet van verdacht worden, de cliché in zijn bezit te hebben.

Na het ontbijt werd hij in die gedachte versterkt toen hem weer een vlucht naar Courtenay Peveril werd opgedragen. Dit zou toch wel niet gebeurd zijn, als men hem niet vertrouwde.

Bij het embarkeeren werd weer precies het zelfde programma afgewerkt als de eerste maal. Tom en Thyne maakten de Hector-monoplane in orde en zoodra de motor was aangezet, verschenen Ambler en Calypso met het bruin leeren valies. Dit werd aan Thyne overhandigd en het enige verschil was, dat er nu niet gefluisterd werd tusschen Ambler en zijn factotum.

„Het is blijkbaar niet meer zoo erg aan,” dacht Tom, toen hij het stuur greep. „Komt zeker door dat koperen blokje van N. F. Warren Fisher, dat in m'n vestzakje zit.”

DE TIENDE HOOFDSTUK.

EEN ZWAKKE LEIDDRAAD.

In Courtenay Peveril werd weer geland op het ongebruikte cricket-veld. Maar toen zei Thyne:

„Ik zal vandaag wel op de kar passen. Het is nu jouw beurt om de stad in te gaan en dit valies naar de Bank in de Hoogstraat te brengen. Vraag maar naar den directeur, meneer Boulton. Je geeft hem het valies en hij zorgt voor de rest. Hij doet zaken voor meneer Ambler.”

Tom nam het valies en wilde heengaan, toen Thyne hem nog even staande hield.

„Zeg, wil je honderd Krasnopoulos voor me meebrengen? Er is een sigarenwinkel vlak naast de Bank. Hier heb je een briefje van een pond.”

Tom liep langzaam de straten door. Hij dacht erover na, waarom vandaag aan hem de taak werd opgedragen, die blijkbaar het voornaamste doel der expeditie was. Vandaag was er nauwelijks gedacht aan het uitstrooien van drankbestrijdingslectuur, een omstandigheid, die Tom deed vermoeden, dat men het nu niet meer noodig vond, hem hierdoor te misleiden.

Dit was des te beter, want het bewees, dat hij zijn proef doorstaan had en dat men hem beschouwde als een lid van

DE JEUGDIGE HENGELAAR I.

Uitgerust met al wat zelfs de hartstochtelijkste hengelaar maar kan verlangen, gaat de kleine man er op uit.

DE JEUGDIGE HENGELAAR II.

Zijn vischtuig moeizaam mee torsend begeeft hij zich op weg om een goed plekje te zoeken.

de onderneming. Misschien zouden „de zaken” van Ambler met den directeur van de Bank eenig licht kunnen werpen op de donkere geheimen van het kasteel.

Maar de waarschijnlijkheid van eenige onthulling verdween al dadelijk, toen hij in het bankgebouw naar den heer Boulton vroeg. Een der bedienden bezag hem nieuwsgierig en vroeg naar zijn naam.

„De directeur kent mijn naam niet,” antwoordde Tom beleefd. „Hij heeft zelfs nooit van mij gehoord. Zeg hem, dat ik kom voor meneer Ozias Ambler van het kasteel van Excombe.”

„Er kwam altijd iemand anders voor meneer Ambler,” zei de kassier toen.

Tom antwoordde glimlachend, dat hij dit niet helpen kon. De kassier verdween toen door een glazen deur. Een minuut later werd Tom door dezelfde deur binnen gelaten en ontvangen door den directeur, die zeer hoffelijk en tegelijk zeer zenuwachtig was.

„Ik kom van meneer Ambler in Excombe,” zei Tom. „Ik moet u dit valies brengen.”

De groote, dikke hand van den heer Boulton greep het valies. Toen haalde hij een sleutel te voorschijn, opende het valies en een memorandum raadplegend, dat bovenop lag, nam hij er eenige pakjes uit. Vlug stopte hij die in een lade van zijn schrijftafel en uit een andere lade nam hij een gelijk aantal pakjes, die geheel geleken op de andere, stopte die in het valies, sloot het weer af en gaf het aan Tom.

„Ziezoo,” zei hij „geef dit aan meneer Ambler en zeg hem, dat ik niet weer klaar kan wezen vóór den achttienden.”

„Best meneer, ik zal den datum opschrijven,” antwoordde Tom en hij schreef iets in zijn notitieboekje.

„Bevalt het u nog al om de .. de inzichten van meneer Ambler te .. te verspreiden?” vroeg de directeur.

„Ik vlieg dolgraag. Het is mijn beroep,” was het voorzichtige antwoord.

Het kwam Tom voor, dat de directeur alleen maar met hem praatte omdat hij een excuus zocht om hem tot aan de deur te begeleiden. Kon het zijn omdat de man bang was, dat hij met de bedienden zou praten? Die kassier, bijvoorbeeld, scheen erg nieuwsgierig naar wat hij hier kwam doen. Hij zag er wel naar uit, of hij in staat was om door allerlei vragen zijn nieuwsgierigheid te willen bevredigen.

Tom zou dergelijke vragen echter niet hebben kunnen beantwoorden, dacht hij bij zich zelf, toen de directeur, blijkbaar opgelucht, afscheid van hem nam. Hij wist niet wat hij van „de zaken” van Ambler denken moest.

Het leek hem wel een ruiling van oud lood om oud ijzer. Hij had wel eens hooren beweren, dat het heele geheim van zoo'n Bank was, geld te leenen tegen drie procent en het weer uit te leenen tegen zeven. Misschien was het iets dergelijks, dat hier werd afgehandeld. Maar dat onthulde hem niets omtrent de ronkende machine in de stallen van het kasteel.

Tom liep de straat op en wilde weer terugkeeren naar het cricketveld, toen hij aan Thyne's sigaretten dacht. Er was een sigarenwinkel naast de Bank en er binnentredend vroeg hij naar honderd sigaretten van het verlangde merk. Terwijl de winkelier de sigaretten verpakte haalde hij het muntbiljet uit zijn zak, dat Thyne hem voor de betaling

had gegeven en terwijl hij het onwillekeurig bekeek, voelde hij plotseling iets als een schok. Daar zag hij de handteekening, die hem zoo bekend was voorgekomen en waarvan de cliché in zijn vestzakje zat.

„N. F. Warren Fisher” was de handteekening van den Minister op de Engelsche bankbiljetten. Dat was iets om later over te denken. Op het oogenblik was het noodig, dat hij de handteekening van N. F. Warren Fisher in betaling gaf voor Thyne's sigaretten.

De winkelier nam het biljet aan en onderwierp het aan een zorgvuldig onderzoek, waarvoor hij zich bijna onmiddellijk excuseerde.

„Neemt u me niet kwalijk, meneer,” zei hij. „Dit biljet is goed, maar wij moeten hier wel heel voorzichtig zijn. Gedurende de laatste dagen circuleeren er hier in de stad een aantal valsche bankbiljetten. De inspecteur van politie denkt, dat ze door Bolsjewieken in Moskou gedrukt worden.”

„Werden die door vreemdelingen in omloop gebracht?” vroeg Tom, zonder veel belangstelling te toonen.

„Nee, dat is juist zoo vreemd,” vertelde de spraakzame winkelier. „Ze werden in omloop gebracht door zeer respectabele menschen, die gewoonlijk hun geld ontvangen door de Bank, de eenige van deze stad. De directeur is erover ondervraagd, maar hij toonde aan, dat de biljetten niet door de Bank zijn uitgegeven. Zij ontvangen hun bankpapier altijd van het hoofdkantoor in Londen, dat ze direct van de Engelsche bank ontvingt.”

„Nou, mijn geld is ten minste goed, zegt u, dus ik ga vrij uit,” lachte Tom, terwijl hij de sigaretten en het wisselgeld opnam. „Maar zeg eens, waaraan kon u zien, dat 't geld echt was?”

„Het biljet is oud en vuil, meneer. Het is al 'n poosje in circulatie geweest. Als het valsche was geweest, zou dat al eer zijn uitgevonden. De valsche biljetten waren allemaal gloednieuw zóó van de pers.”

Er was iets in die uitdrukking; „zóó van de pers,” dat in Tom's gedachten bleef hangen, terwijl hij zich terug spoedde naar het cricketveld. Hij spon nu zijn gedachten niet verder uit, maar hij overhandigde Thyne het valies, tegelijk met de sigaretten, die hem indirect de eerste aanwijzing hadden gegeven.

„Het is maar een vage aanduiding op voddig papier, maar daar moet ik toch eens ernstig over nadenken,” dacht de jonge onderzoeker.

Na de landing bij het kasteel was het duidelijk, dat de koelheid tusschen Ambler en zijn voornaamsten he per nog niet geweken was. De propagandist nam het valies aan en ging er mee weg in een koel stilzwijgen, toen Tom hem terug riep, om hem de groeten en de boodschap van Boulbee over te brengen.

„O Baxter, ik had vergeten, dat jij er vandaag geweest bent,” zei de oude man met zijn piepende stem. „Best, jongen. Dank je wel, hoor.”

Thyne hielp om de machine weer in den hangar te bergen en wandelde toen knorrig weg. Toen pas viel het Tom op, dat Calypso niet, zooals den eer-

sten keer, hen was komen verwelkomen. Hij vroeg zich af, of de afwezigheid van het meisje moest aantonen, dat Thyne in ongenade was gevallen, omdat hij de koperen cliché met de handteekening van den Minister van financiën had verloren.

Plotseling kreeg hij een inval dien hij later altijd beschouwde als een der gelukkigste uit

plooi van het kledje van Thyne's kamer.

„Ik kan ze onmogelijk snappen, als ge niets kunnen doen, waarmee ze gesnapt moeten worden,” mompelde hij in zich zelf, toen hij weer terug sloop naar zijn kamer.

Hij had er voor gezorgd, dat het cliché in een plooi verborgen was, zoodat men denken kon, dat het bij het eerste onderzoek aan

de aandacht ontsnapt was en dat het ongeveer midden in het karpet lag, zoodat het ontdekt moest worden als iemand de kamer binnen ging.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

HET SPOOR GEVOLGD.

Bij het souper had Tom reden om aan te nemen, dat zijn list was gelukt. Thyne was weer goed gehumeurd — ten minste voor zover hij daartoe in staat was, want hij was altijd aanmatigend en trotsch. Blijkbaar had hij het koperen cliché terug gevonden en was hij bij Ambler weer in de gratie gekomen.

En die tevredenheid van Thyne betekende ongetwijfeld nog meer. Zij deed vermoeden, dat de geheimzinnige werkzaamheden in de stallen in verband stonden met dit kleine blokje metaal

en dat die onmogelijk zouden zijn zonder dit.

Zonder het cliché van N. T. Warren Fisher's handteekening zou de fabricatie niet kunnen geschieden, in elk geval niet voordat er een nieuwe cliché zou zijn vervaardigd.

Want Tom's overpeinzingen hadden hem op een nieuwe gedachte gebracht. Hij veronderstelde nu, dat het geluid dat hij had gehoord veroorzaakt werd door een drukpers, waarmede valsche bankpapier werd vervaardigd. Het vermoeden, dat in hem was opgekomen, toen de sigarenwinkelier de uitdrukking bezigde: „zóó van de pers,” werd hem nu vrijwel tot zekerheid, en dus wilde hij zijn onderzoek in deze richting voortzetten.

Als Ozias Ambler een valsche-munter was op groote schaal, dan paste alles volkomen.

Klaarblijkelijk werden de valsche bankbiljetten per vliegmachine naar de Bank in Courtenay Peveril gebracht, terwijl inplaats daarvan, geldige bankbiljetten door Boulbee werden overhandigd. In dit geval moest de Bank-directeur dus medeschuldig zijn; maar na wat hij van Grimes Boulbee had gehoord leek dit Tom niet onmogelijk toe.

En het feit, dat valsche bankbiljetten circuleerden in het Courtenay Peveril-district, die, al was dit niet bewezen, alleen maar door de Bank aan te goedernaam en faam bekend staande cliënten konden zijn uitgegeven, bevestigde deze theorie. Als de directeur van de Bank schuldig was, dan had zijn pertinente verklaring aan de politie, dat de biljetten niet van zijn Bank afkomstig konden zijn, niet de minste waarde.

Heel de atmosfeer van het feudale kasteel, dat nu bewoond werd door ultra-moderne menschen, deed denken aan bedrog. En het was al heel erg, als de dood van Dillon aan moord zou moeten worden toegeschreven. Het zou doodsgevaar beteken, om het masker aan de sluwe samenzwering te ontrukken.

DE JEUGDIGE HENGELAAR III.

Hij heeft het plekje gevonden en het duurt niet zoo heel lang, of hij heeft al beet ook. Vol verwachting haalt hij op.

den tijd van zijn onderzoek op het kasteel. Nadat hij uit zijn slaapkamer had waargenomen, dat Thyne beneden in een der tuinen met Gownner stond te praten, liep hij de gang in en legde het cliché in een

DE JEUGDIGE HENGELAAR IV.

De buit? Een oude schoen!

Maar hiervoor was hij gekomen en hoe spoediger hij het gevaar trotseerde, hoe spoediger het voorbij zou wezen. Tom besloot om dienselfden nacht, nu hij nog in de gratie was om den dienst dien hij bewezen had door zijn boodschap aan de Bank, den aanval te wagen. Als hij er zich werkelijk van overtuigd had, dat er in het kasteel valsche bankbiljetten gedrukt werden, dan zou hij de politie waarschuwen door Hien, als die zich hield aan de afspraak van Maandag en een gewapenden inval voorstellen. Maar zijn informaties moesten dan natuurlijk goed geformuleerd zijn. Op bloote vermoedens zouden de autoriteiten niet ingaan.

Tom begreep niet, waarom hij was uitgekozen voor de taak van het bezoek aan de Bank. Ambler's lof bij zijn terugkomst toonde, dat de keuze van hem was uitgegaan. Waarschijnlijk om hem te beloonen voor zijn, den vorigen avond gebleken „trouw”.

Zijn onzekerheid hieromtrent werd niet lang op de proef gesteld. Hij zat, na het souper, met de andere vliegeniers te rooken in de algemeene conversatiezaal, toen Jethro, de butler, binnenkwam en zei, dat meneer Ambler hem terstond wenschte te spreken. Tom stond op om den man te volgen en bemerkte toen, dat Thyne en Gownner elkaar veelbetekenend aanzagen.

„Je zult 'n hoop te hooren krijgen, jongeman — een verrassing waar je van omvallen zal,” zei Jethro, met een familiariteit, die bij een bediende al heel misplaatst was, terwijl hij Tom naar de kamer van zijn meester bracht.

Een verrassing was er zeker. Onder het zachte licht van een electrische lamp zat Ambler, tusschen de beide dames in, aan een ronde tafel. En de tafel glinsterde van stralend kristal, wijnoemers en karaffen met wijn. Voorbereid door den butler hield Tom zijn gezicht onbeweeglijk, zonder eenig spoor van verwondering, die hij dan ook nauwelijks voelde. Hij had reeds lang geleden vermoed, dat de drankbestrijding slechts voorgewend was. Het scheen dat hem nu, misschien slechts tot op zekere hoogte, 'n blik achter de schermen gegund werd.

Ambler scheen teleurgesteld door het effect van de vertooning. Maar zijn tegenwoordigheid van geest verliet hem niet. Hij barstte in lachen uit en zijn eerste woorden waarschuwden Tom, dat hij op zijn hoede moest zijn. Hij was er niet zeker van, of hij geen fout had gemaakt door het verbergen van zijn verwondering.

„Goed zoo, Baxter!” schreeuwde de opvolger van Lord Honiton. „Het doet me plezier, dat je je gezicht zoo in de plooi kan houden bij een verrassing als deze. Ga zitten, jongen, en drink een glas van het beste op den ondergang van allen drankbestrijdingshumbug!”

Calypso, betooverend in een verleidelijk avondtoilet, wees uitnoodigend op den stoel naast den haren en Tom ging zitten, uiterlijk volkomen koel, maar in werkelijkheid, naar hij later vertelde, over al zijn leden bevend. Was hun plan hem te vergifigen door het wijnglas, dat door Jethro tot aan den rand werd gevuld?

Hij dronk Ambler toe en boog voor de dames. Toen werd de oude man opeens ernstig.

„Wel Baxter,” zoo begon hij, „nou zal ik de nieuwsgierigheid gaan bevredigen, die je zoo bewonderenswaardig hebt bedwongen, maar die je toch moet hebben gevoeld. Je bent zorgvuldig gadegeslagen terwijl je hier

ROOKT

Spa tram

bent en ik ben overtuigd van je trouw. — Wat wij hier doen, Baxter, is tegen de wet, maar zeer winstgevend.”

Tom was het reeds met zich zelf eens geworden betreffende de door hem aan te nemen houding. Hij knikte den ouden zondaar toe en zei:

„Dat vermoedde ik al, meneer.”

„Het zou een beleediging zijn aan je intelligentie, om iets anders te gelooven,” antwoordde Ambler op warmen toon. „En hebben die uitstekende hersens van je ook weten uit te vinden, waarom ik je in mijn dienst heb genomen?”

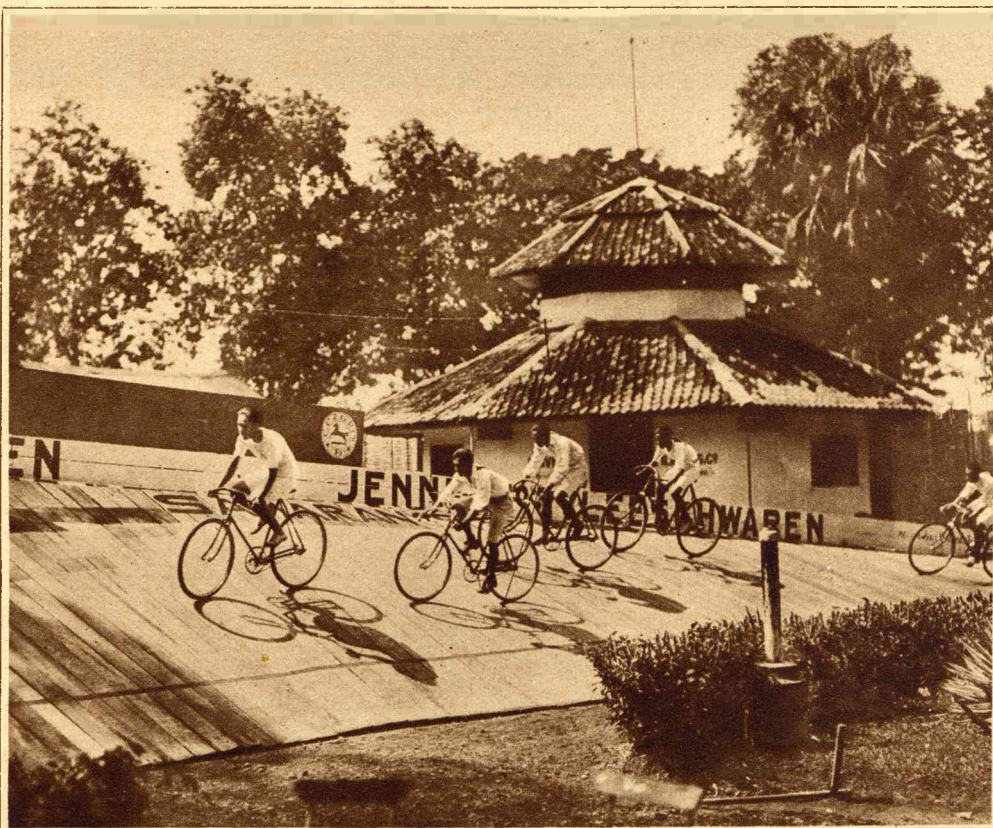
„Misschien zag u aan m'n gezicht, dat ik 'n beetje naar den lossen kant was?”

Ambler fronste de wenkbrauwen.

„Raad nog eens,” zei hij kortaf.

„Misschien,” zei Tom toen ernstiger, „vond u het geschikt, dat ik den zoon van den notaris ben. Ik kan me omstandigheden voorstellen, waarbij ik even nuttig wezen kan als een heele bundel tractaatjes, die over een dorstig dorp worden uitgestrooid.”

„Goed geraden!” zei Ambler. „Nou ben je er achter, jongensch. En raad nou nog eens.

Het is in geen twintig jaar gebeurd, dat er in Batavia een wielervedstrijd werd gehouden. Toen bloeide de wielersport in Indië zeer, maar sedert is de liefhebberij er blijkbaar afgegaan. Nu echter is er weer eens een poging aangewend om een opleving te krijgen, waarvoor in het Decapark een tijdelijke baan werd aangelegd, waarop begin April de eerste wedstrijden zijn gehouden, zoowel voor Europeanen als voor Inlanders. Hierboven een foto genomen tijdens een der motorwedstrijden, terwijl de deelnemers door de bocht gaan.

Waarom neem ik je nu in m'n vertrouwen? Waarom zitten wij drankbestrijders, hier goeden wijn te drinken en wijden we jou in onze geheimen?”

„Dat raadsel kan ik niet oplossen,” antwoordde Tom. „Ik geef het op.”

Ambler leunde voorover en leunde zijn kin in de hand.

„Ik zal het je zeggen,” zei hij. „Je wordt ingewijd Baxter, omdat je nu hopeloos gecompromitteerd bent. Jij hebt tegen de wet gezondigd door wat je vandaag in Courtenay Peveril gedaan hebt. Je zou nu evenzeer strafbaar zijn voor de wet als de anderen, wanneer we ontdekt werden. We denken er geen oogenblik aan, dat je ons zou willen verraden, maar het zou je ook geen steek helpen.”

„Ik heb nooit iets anders verwacht,” verklaarde Tom stoutmoedig. „Ik zag dadelijk, dat Grimes Boulbee ook een oplichter was, zodra ik hem zag.”

Toen was Tom werkelijk verbaasd, want de oudste der twee dames, die hij altijd voor mevrouw Ambler had aangezien, begon opeens met merkbaar plezier, in de handen te klappen.

Maar, als om die uitbarsting te bemantelen, zei Ambler dadelijk:

„Je hebt hem goed beoordeeld, Baxter. Meneer Boulbee is onze medewerker en ik mag gerust zeggen, dat hij een grootere schurk is dan een van ons allen. En nou we het over schurken hebben, wil ik je nog even zeggen, dat de andere jongelui, die voor me vliegen, niet in onze geheimen zijn ingewijd. Het zijn heel goeie jongens, die een behoorlijk salaris ontvangen om het publiek om den tuin te leiden wat betreft onze bezigheid hier in het kasteel. Ik moet je verzoeken, er voor te zorgen, dat ze niets aan de weet komen van wat je hier vanavond te hooren krijgt.”

„Dat spreekt vanzelf. Ze zullen van mij niets te weten komen,” antwoordde Tom, die daar ook heelemaal geen plan op had.

„Dit geldt niet voor Thyne en Gownner,” hervatte Ambler. „Die bekleeden een post van vertrouwen in mijn kleine armee. En nou zal ik je nog vollediger gaan inlichten wat ons werk betreft. Ik meen, dat ik de menschelijke natuur goed weet te beoordeelen, Baxter, en ik ben van oordeel, dat het veiliger is te veel te onthullen dan te weinig. Ik houd niet van halve confidenties. Als ik je niet alles vertelde, dan zou je voort-

durend trachten een en ander zelf uit te vinden. En daaronder zou het uitmunten werk, dat je ongetwijfeld voor ons doen zult, te lijden hebben. — Calypso, beste meid, breng jij onzen jongen vriend naar de Munt en wijd hem in de geheimen ervan in.”

Met volleerde gratie stond Calypso op en, een en al glimlach, noodigde ze Tom uit, haar te willen volgen. Jethro opende de deur voor hen en door de groote hall kwamen ze op het plein. Tom vermoedde wel wat Ambler bedoelde met „de munt” en hij bleek zich niet te hebben vergist. Het meisje bracht hem naar de stallen.

Het geluid der machines was duidelijk te hooren.

Op de middelste deur klopte het meisje in Morsecode het woord: „open”, een bevel, waaraan onmiddellijk werd voldaan door Thyne.

Thyne's rechterhand ging terzijde om hen door te laten, sloot toen de deur en zwijgend begaf hij zich weer naar zijn werk aan 'n bank, waar Gownner bezig was met 'n kleine machine.

Een eerste blik op het interieur overtuigde Tom, dat zijn vermoeden van

een geheime fabriek juist was geweest. De machine, die door Gownner werd bediend, dreef een drukpers, waaruit Thyne methodisch de kleine langwerpige papieren te voorschijn haalde, die er bedrukt waren. Calypso liep naar de bank, nam een der papieren op en toonde het aan Tom.

„Kijk,” zei ze, „hier verdienen we nou onze boterham mee. Het is geen slechte imitatie, wel?”

Weer zag Tom de handteekening van N. F. Warren Fisher. Het papier was blijkbaar een biljet van een pond. Alleen was de onderteekening niet die van den Minister en het bankbiljet had niets uitstaande met de Rijks schatkist.

Buitengewoon knap!”

Tom's bewondering was goed gefingeerd. „Ja uitstekend,” zei het meisje. „De artist, die de signatuur maakte zit in de gevangenis voor het maken van valsche bankpapier in New-York.”

(Wordt voortgezet)

HET VERLOREN BOEK

Jet had weer een van haar rusteloze buien. Ze liep rond door de kamer en zocht in alle hoeken en gaten. Het is een akelige gewoonte van haar.

„Heb je „Een koninklijke Echtgenoot” gezien?” vroeg ze.

Ik keek boos op. Ik kan het niet uitstaan als ik gestoord word bij 't lezen.

„Wat?” vroeg ik kortaf. Ik zeg altijd kortaf: „Wat?” als ik niet lastig gevallen wil worden. Meestal vraagt Jet dan niet verder. Maar dit keer hielp 't niet.

„Heb je „Een koninklijke Echtgenoot” gezien?” herhaalde ze, terwijl ze, een voor een, al de kussens van den divan opnam.

Ik zuchtte.

„Ja, ik heb den koning van Spanje eens gezien. Hij was...”

„Wees niet flauw,” viel Jet me in de rede. „Het is een boek.”

„Heb je van ze leven!”

„Je zit er toch niet op?” vroeg Jet, aan m'n jas trekkend.

„Kom laat me nou met rust... natuurlijk zit ik er niet op!”

„Het zou best kunnen,” meende zij. „Als jij eenmaal met je neus in 'n boek zit, vergeet je alles... Jakkes, wat vervelend!” Zij liep de kamer uit en gooide de deur achter zich dicht. Ik hoorde haar heen en weer loopen in de andere kamer. Binnen de vijf minuten was ze weer terug.

„Je hebt m'n boek toch niet teruggebracht naar de bibliotheek?”

„Nee,” zei ik kortaf.

„Waar kan het dan in 's hemelsnaam toch wezen?”

Ik schudde het hoofd. Jet kan zóóveel vragen. 't Is eenvoudig niet mogelijk om daar altijd op te antwoorden.

„'t Is een schande,” zuchtte Jet. Zij liet zich in een stoel vallen en ze zager vreeselijk treurig uit. Daar kan ik niet tegen.

„Als je wil, zal ik je wel wat voorlezen uit mijn boek,” bood ik edelmoedig aan.

„Niet noodig,” zei ze. „Die rommel, die jij leest, kan ik niet uitstaan.”

„Omdat je geen smaak hebt,” zei ik.

VAARWEL MIJN LEIDSCHPELEIN, VERWACHT EEN ANDER HEER!

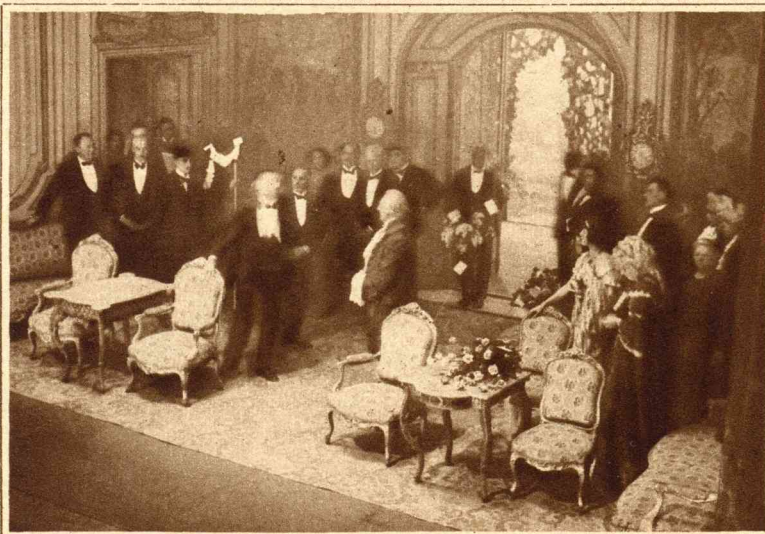
Dr. Royaards en Mvr. Royaards-Sandberg verlaten voor de laatste maal den Stadsschouwburg, na de hulde hun op het tooneel door vrienden en vereerders gebracht.

„DAT, WAT HIJ NIET HAD.”

Hij had 'r 'n meisje met oogjes mooi blauw,
Hij had 'r 'n meisje met liefde en trouw,
Hij had 'r 'n schoonma die veel van 'm hield,
Hij had 'r 'n schoonpa met vriendschap be-
ziend.

Hij had 'r 'n boekje waar goed wat opstond,
Hij had 'r 'n schatje 'n snoes van 'n hond,
Hij had 'r 'n piano van goed fabrikaat,
Hij had 'r 't oog op 'n zekeren staat.
Hij had 'r van al, wat hij noodig had.
Hij had 'r den zegen, waar hij daaglijks om bad,
Hij had 'r 'n kantoor, met kans op pensioen,
Hij had 'r des daags haast niets op te doen.
Hij had 'r 't baantje als eerste chef,
Hij had energie en ook plichtsbeseft,
Hij had 'r den dag van zijn huwelijk bepaald,
Hij had 'r contant „al zijn hebben” betaald.
Toch was hij nog treurig, toch had hij verdriet,
Want zie, een woning — die had ie nog niet!

J. R.

Prof. Dr. H. Brugman spreekt na de afscheidsvoorstelling den heer Royaards, die nog gekleed is in het kostuum van „Markies de la Seiglière”, namens de huldigingscommissie toe.

„Jij hebt geen smaak,” zei Jet. „Ik wel!”

„Jij smaak? „Een koninklijke Echtgenoot”! Zoo'n onzin-boek!”

„Heelemaal geen onzin!”

„Niet? Om te beginnen: Wie heeft er nou ooit gehoord van 'n prins, die Pyotr Ignatyevitch heet?”

„Dat is een Rus,” zei Jet uit de hoogte. „Russen hebben altijd van die malle namen. En wat komt z'n naam er ook op aan? Het is een schat van 'n man!”

„O ja? En de manier dan waarop hij Elise — hoe heet ze ook weer?”

„Elise Vivaseur,” zei Jet.

„Precies. Nou als je de manier waarop hij die arme meid behandelt zoo schattig vindt, zal ik jou ook eens door elkaar rammelen.”

„Je moest eens durven!”

„Nou ik had er heelemaal geen zin in, en ik las verder.”

„Zeg,” zei Jet opeens, „hoe weet je al die dingen uit „Een koninklijke Echtgenoot?”

Ze sprong op en keek over m'n schouder. „Jou schurk!” zei ze toen heel ordinar. „Jij zit in mijn boek te lezen!”

Toen griste zij het van me weg en ging er mee zitten. Ik stond op en begon rusteloos overal rond te zoeken.

„Jet,” zei ik, „heb je nergens m'n pijp gezien?”

Jet keek knorrig op.

„Wat?” zei ze kortaf.

„Ik kan 't niet uitstaan, als iemand zoo kortaf:

„Wat?” tegen me zegt. Ik ging de kamer uit en ik sloeg de deur hard achter me dicht.

M. L. N.

AMSTERDAMMERTJES

DE KOE.

Zwijgend, de koppen gebogen, krom in de knieën sjokten ze samen langs den weg, de koe en de man. Er was 'n touw, en dat was de band die koe en man verbond. Het touw hing slap, want de koe was gewillig, en 't mannetje had geen haast.

Een oud, krom mannetje was het, met 'n kort geknipt grijs baardje, en een oud, schonkig koetje was het. Daarom gingen beiden langzaam. Langs den weg stroomde een breed water, aan den overkant was een spoordijk.

Op dien spoordijk kwam gillend en stoomend de trein aandaveren. Een sneltrein. Allemachtig snel in de oogen van 't mannetje en de koe. De koe stond stil, en 't mannetje pauseerde ook even en staarde naar den trein. Hij spuwde eens, duwde zijn tabakspriem naar zijn anderen wang en besloot toen, zijn weg te vervolgen. Maar de koe had anders besloten. Klaarblijkelijk inziende dat ze het toch niet zoo vlug kon lappen als de trein, had ze besloten, dan

maar in 't geheel niet meer te gaan. De magere pooten wijduit geplant, den staart lusteloos omlaag hangend, bleef ze staan en keek met haar koe-oogen naar 't mannetje dat haar tegen haar zin vooruit wilde doen gaan. „Dat zou hij niet gedaan krijgen. Als zij verkoos te staan, stond ze.”

Zoo dacht de koe en keek met koe-oogen.

Het mannetje werd boos, trok harder, sloeg met zijn stok achteruit op den kop van het dier, maar omdat hij vóór de koe liep en trok, kon hij niet goed zien hoe hij achter zijn rug sloeg en dus sloeg hij een paar maal mis, en een paar maal gevoelig raak, op zijn eigen rug. Toen besloot hij, het beest te duwen. Hij ging achter de koe staan en duwde tegen het lichaamsdeel waar gewoonlijk de biefstuk van gesneden wordt. Het touw moest hij echter in de hand houden en het was zóó kort, dat de koe haar kop om moest draaien.

Het beest dacht stellig dat zij zich moest omkeeren, want opeens vloog haar achterdeel een halven cirkel rond, en stond ze met haar kop vlak voor het verschrikte gezicht van het mannetje, dat 't touw had los gelaten. Op dat oogenblik snorde weer een trein gillend en snuivende voorbij. De koe sprong verschrikt naar den wegkant, gleed van de berm en verdween met haar achterpooten diep in het modderig water.

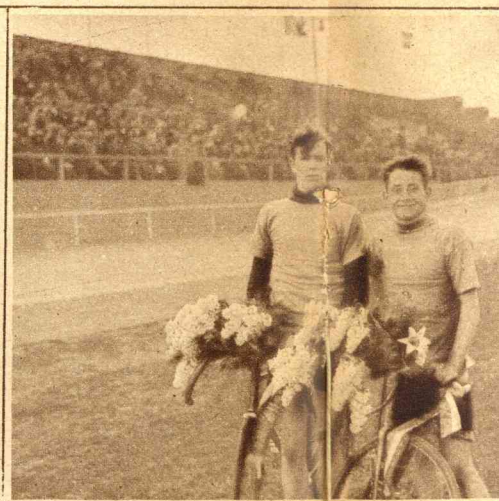
Dank zij de vereende krachten van een paar boeren en burgers kon het mannetje ruim een uur later zijn weg vervolgen en de koe met bemodderd achterdeel sjokte stil achter hem aan.

T. L.

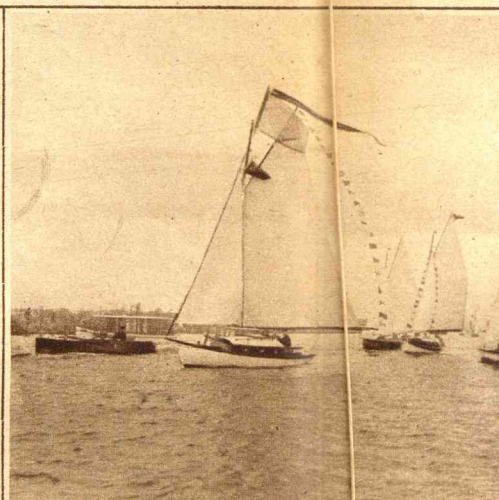

Het echtpaar Royaards, te midden van den bloemenschat, hun bij hun afscheid vereerd.

DE SPORT VAN

De openingswedstrijden op de Stadionbaan hebben Zondag geen aanlokkelijk weer getroffen en dit, samen met het feit, oat de voetbalwedstrijd Ajax-Blauw-Wit velen aan-
traan (sprintwedstrijd voor beroepsrijders over 800 M.); 2. J. v. d. Aar, (afval-wedstrijd over 8 K.M. voor nieuwelingen); 3. J. H. Bremer en H. Westera (koppelwedstrijd)

Zondag is het Amsterdamsche zeilseizoen geopend door de Watersportvereniging Amsterdam met een goed geslaagden tocht van de zeilvloot. 1. Onze eerste kiek geeft een
raalschip van admiraal Brandsma, aan het hoofd der scherpe vaartuigen; 4. Een groep vaartuigen van de

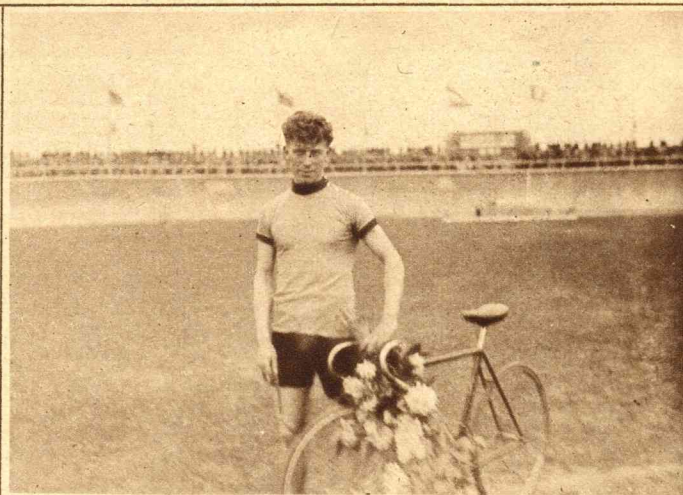

DE WEDSTRIJD AJAX-BLAUW-WIT TEN BATE VAN HET N. O. C. Geruimen tijd bleven de Amsterdammers verstoken van een ontmoeting tusschen deze beide
ten beide clubs elkaar Zondag j.l. op het terrein van Ajax. De thuisclub won met 2-0 en het N.O.C. zag zich het niet onaardige bedrag van f 4000 toegewezen. 1. Pelser (N.O.C.) maakte
een hard schot van één der Ajax-voorwaartsen verwerken. 3. De beide elftallen voor den wedstrijd gekiekt. 4. Schindeler vooral kreeg in dezen wedstrijd druk werk.

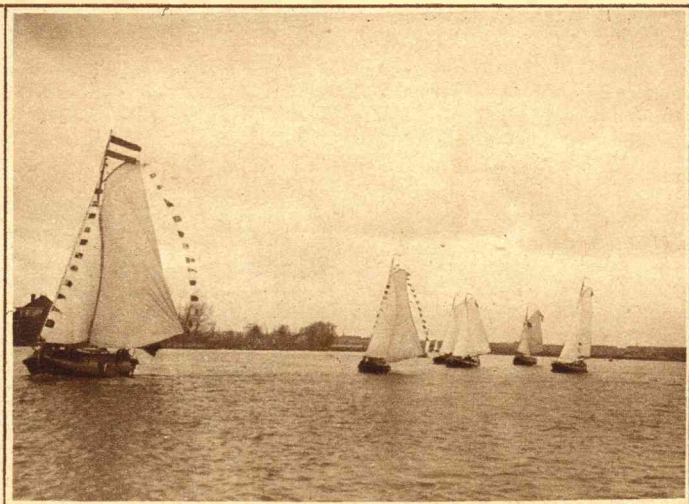
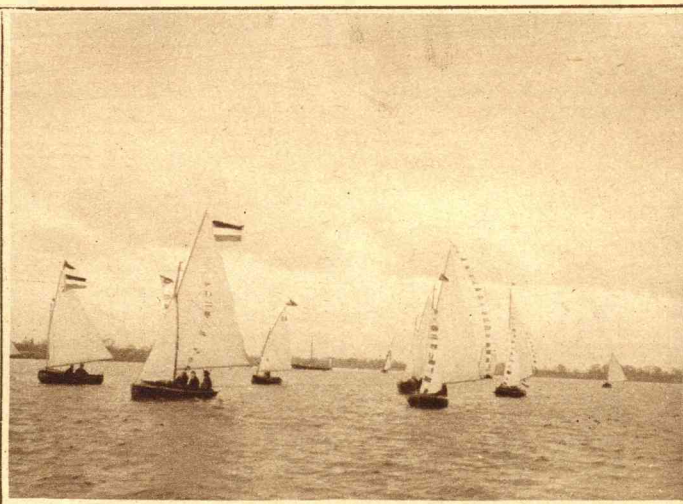
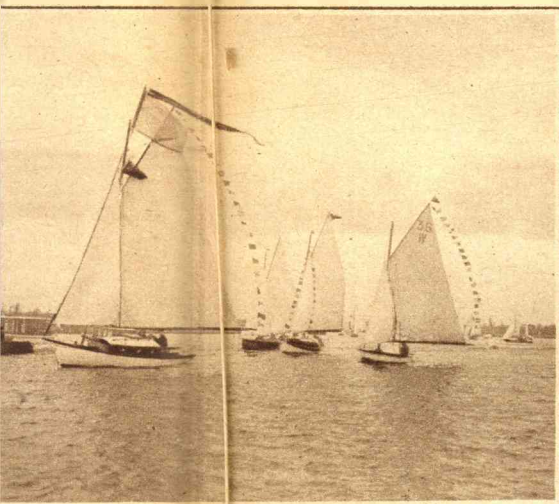

Tenslotte geven we hier nog een fraaie overzichtsiek van den wedstrijd, genomen

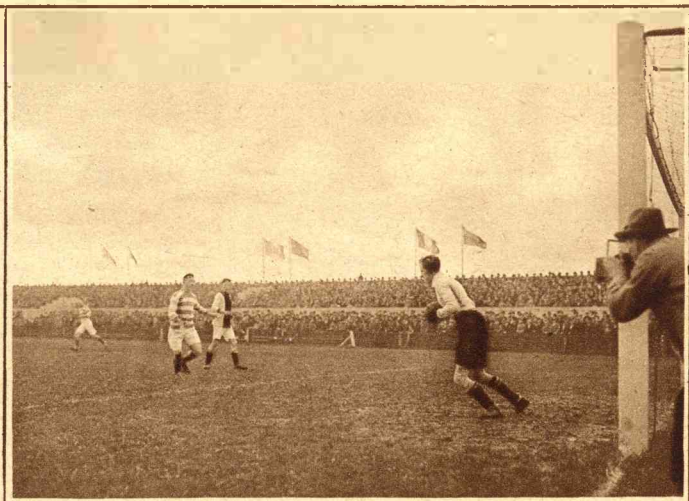
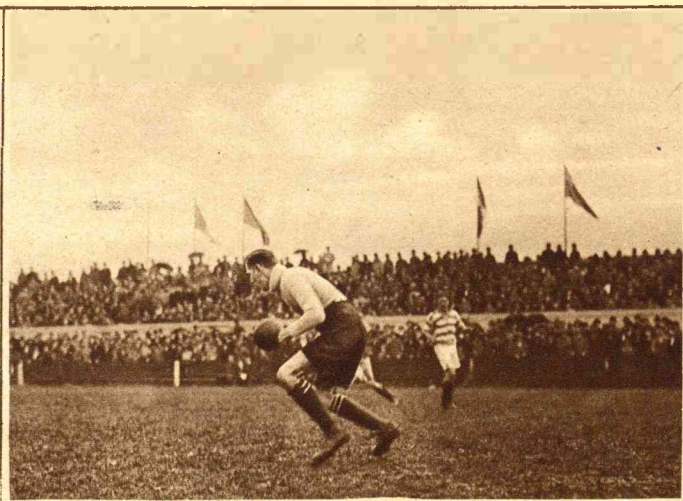
RT VAN ZONDAG

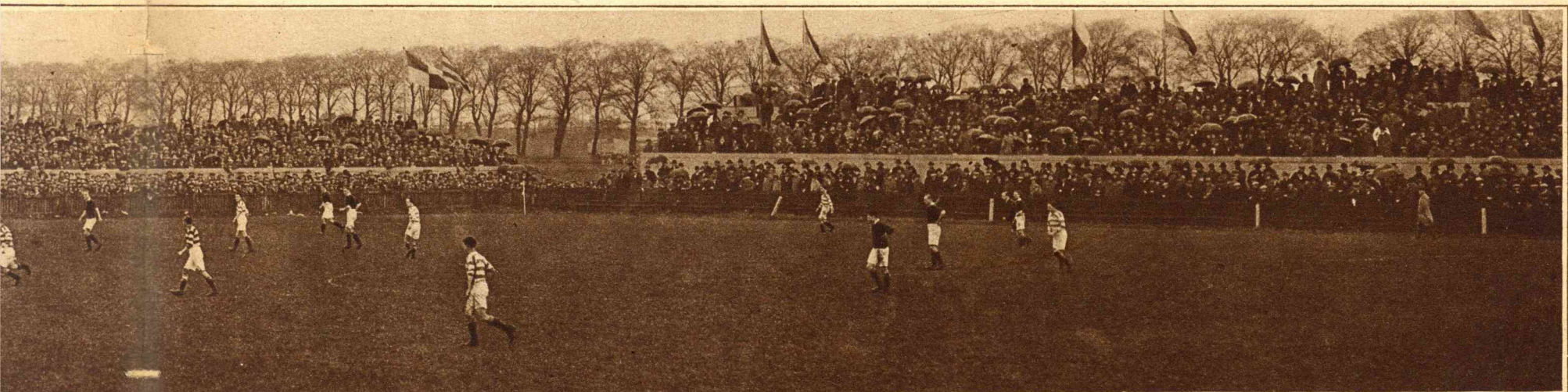
Wedstrijd Ajax-Blauw-Wit velen aantrok, zal wel de aanleiding zijn, dat het bezoek niet overtalrijk was. Wij geven hierboven de winnaars in de verschillende wedstrijden. 1. Bus-
remer en H. Westira (koppelwedstrijd over 20 K.M.; 4. F. de Vreng (premie-wedstrijd voor beroepsrijders over 8 K.M.; 5. Leen van der Suuyt (wedstrijd achter motoren).

Vloot. 1. Onze eerste kiek geeft een blik op de saamgegroefte zeilers, luisterend naar de rede van den voorzitter. 2. De voorbereiding voor den tocht in de haven; 3. Het admi-
n; 4. Een groep vaartuigen van de jollen-klasse; 5. De vice-admiraal vaart voor de vloot ronde vaartuigen uit.

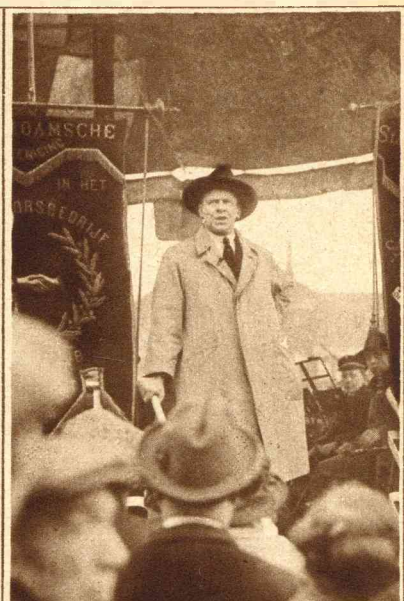
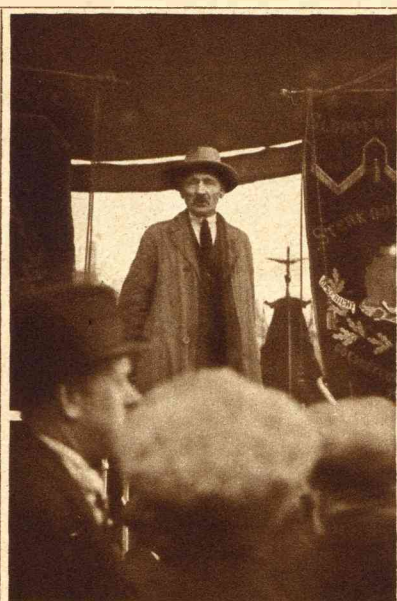

en ontmoeting tusschen deze beide eerste klassers. De splitsing bij den aanvang van het seizoen was hiervan de oorzaak. Ten voordeele van het Ned. Olympisch Comité ontmoet-
van f 4000 toegewezen. 1. Pelser (Ajax), Professor Snapper (scheidsrechter) en v. d. Kluft (Blauw-Wit) in afwachting „munt of kruis.” 2. Doelman Schindeler van Blauw-Wit moet
g in dezen wedstrijd druk werk. Men ziet hem hier nogmaals den bal verwerken. 5. De Ajax-doelman de Boer in actie. Het gelukte den bezoekers niet hem te passeeren.

skiek van den wedstrijd, genomen tijdens een aanval van Blauw-Wit op het Ajax-doel.

DE 1 MEI-BETOOGING

Op het Parkschouwburg-terrein en in het Oosterpark is dit jaar het Mei-feest gevierd; op het eerste terrein door de communisten, in het Oosterpark door de S.D.A.P. Op beide plaatsen traden sprekers op, waarvan wij er hier een viertal afbeelden. Van links naar rechts: Mevr. C. Pothuis-Smit, in het Oosterpark; C. Kitsz, E. Bouman L. de Visser, Parkschouwburg-terrein.

Links: Een kijkje op de naar de sprekers luisterende menigte in het Oosterpark; rechts: de optocht in de Plantage Middenlaan.

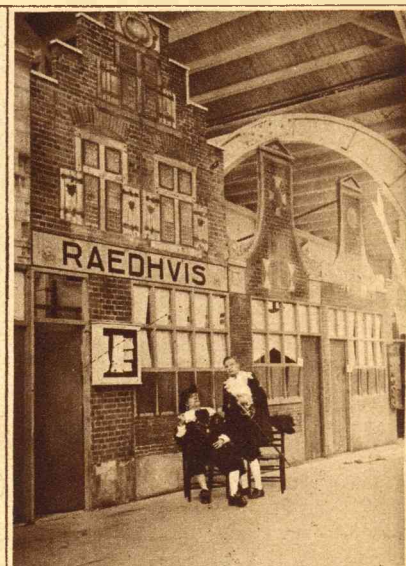

Links: Een kijkje tijdens de voordracht van den heer Sternheim in het Oosterpark; rechts: De dans om den Meiboom door leden der A. J. C., in het Oosterpark.

STADSNIEUWS

De opening van de „Taba” — Tabakstentoonstelling — in het R.A.I.-gebouw, ter gelegenheid waarvan de directeur J. C. Schoemeyer gehuldigd werd, heeft Zaterdag plaats gehad. Hierboven links: een groep van het bestuur, tijdens de opening genomen; van links naar rechts: J. Hartlooper, J. Kesting, P. J. François, J. C. Schoemeyer, Directeur, H. J. Leddepohl, F.J. van Lookeren, Jos. van Gulick. De personen nummer 4 van links en no. 2 van rechts behoorren niet tot het bestuur, dit zijn orkestleden die „toevallig” achter de groep stonden. Rechts: Het bekende muziekcors van Goulmy & Baar uit Den Bosch, dat de opening opluisterde, trekt het gebouw binnen.

Links: De nu in Amsterdam reeds beroemde dikke tambour-maitre van het Bossche muziekcors; midden: een kijkje op de tentoonstelling; rechts: een hoekje van Oud-Holland, met voor het Raedhuis den burgemeester (Cor Smits) en den schepen (Bob Peters).

Dezer dagen kon men in Amsterdam deze beide reuzen zien rondloopen, die voor een bioscooptheater reclamebiljetten verspreidden. Dat ze veel belangstelling ondervonden zal men begrijpen.

J. S. Michels, die 1 Mei zijn gouden jubileum bij het onderwijs herdacht. De 68-jarige jubilaris, die in het najaar met pensioen gaat, is hoofd der school in de 2e Jan van der Heijdenstraat.

OPA'S SNUIFDOOS

DOOR P. KOOMEN

Kareltje mocht, omdat hij naar Opa „vernoemd” was en omdat Opoe 'm zoo'n schatbol vond, met de kerstvacantie een nachtje bij hen logeeren. Maar dan ook niet langer dan één nachtje, want Opa en Opoe werden oud, konden niet zoo meer tegen bijzondere drukte, en langer hield het levendige Kareltje zelf het ook niet uit.

Op een middag was hij door z'n vader er heen gebracht. Opa had met blijde oogen naar Kareltje gekeken, er met z'n zoon over gesproken dat 't ventje zoo flink werd, en Opoe had d'r man lachend geplaagd, dat Kareltje zoo sprekend op hem leek.

„'t Wil graag,” zei ze, „dat een kind lijkt op dengene naar wien het „vernoemd” is.” En na eenige gesprekken over de dingen van den dag, na eenige beschouwingen over „den goeden ouden tijd”, was de vader van Kareltje heengegaan.

Toen kreeg het ventje van z'n Opoe een heel boel prenteboeken, opdat ie zich niet vervelen zou. Hiervoor was de tafel te klein en Kareltje ging met z'n prenten midden op den vloer zitten. Opa keek van uit z'n leuningstoel naar het drukke Kareltje, en antwoordde op al z'n vragen. Dat was al weer het zoontje van zijn zoon; wat ging die tijd toch. Hij herinnerde 't zich nog zoo goed, dat z'n zoon Jacob zoo'n klein kereltje was, en nu was ie zelf reeds vader van zoo'n dreumes. Als je dan eens uitrekende, begon je eerst goed te begripen, dat je oud werd. Jaren terug, als ie met z'n vrouw over oud-woorden gesproken had, had deze hem plagend gezegd: „Dan worre we oud en kladdig, man,” maar toch, hoe dikwijls deze twee eigenschappen ook samengaan, was de laatste op hen niet van toepassing, want het waren een paar zindelijke oudjes. Met hun beidjes en hun dienstbode Klaartje woonden ze rustig in een benedenhuis op een stille gracht. Klaartje was reeds jaren bij hen, had de kinderen mee „opgebracht” en kende de wenschen en grillen der beide oudjes van a tot z. Toen de avond viel, had ze de lamp aangestoken, en was daarna met Opoe naar de keuken gegaan, want al kon de oude vrouw niet veel werk meer verrichten, toch „bedisselde” ze gaarne met Klaartje alles wat het huishouden betrof.

Zodoende was Kareltje een poos alleen met Opa in de kamer. Toen hij weer een heel mooie prent zag, en aan Opa wilde vragen wat het beteekende, zag hij dat Opa uit een mooi doosje een propje in z'n neus duwde, en het daarna weer in 't schenkblad neerlei. Opa had een snuifje genomen; het tegenwoordig geslacht hield er wel niet meer van, maar Opa was er bij gebleven, en nam zoo af en toe een greepje.

„Dat joeg alle kwaad uit je hoofd, en maakte het weer helder als kristal.” Met spannende aandacht had Kareltje deze manoeuvre gadegeslagen en in z'n kleine hoofdje groeide het verlangen om te zien wat er in dat doosje zat. Doch Opa was nog wakker en zou hem een berisping geven, als hij z'n vingers ernaar uitstak. Dus nog maar een poosje wachten.

Allerlei prentenboeken doorsnuffelde hij, tegelijk lettend op Opa, of ie nog niet even indommelde. Na eenige minuten zag ie werkelijk dat hij achterover in z'n stoel lag met z'n oogen dicht. Nu was het gunstig oogenblik gekomen, voorzichtig liep ie op z'n teenen naar de tafel, pakte 't snuifdoosje en deed net als Opa voor een poosje gedaan had. Dan lei hij het doosje weer voorzichtig op z'n plaats en ging weer bij z'n prenteboeken zitten. Maar 't werd nu een geprikkel in z'n neusje, zooals hij nog

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

nooit had gevoeld. „Hè, wat gek”, dacht ie: „ksie.... ksie.... ksie....”

Hij niesde, dat z'n hoofd suizebolde en hij bijna geen prent meer kon zien: ksie.... ksie....

Terwijl Kareltje aldus zat te niezen, kwam Opoe met Klaartje de kamer indribbelen, en ziende dat 't ventje het zoo te kwaad had, vroeg ze ontsteld: „Wat is er Kareltje, ben je zoo verkouden, m'n jongen, kom maar eens even bij Opoe.” Klaartje stond er beduusd bij en zag het water uit z'n oogen loopen.

„Hij zal kou gevat hebben Klaartje,” zei ze, „dat komt er ook van als je de deur open laat staan. En dan op den vloer zitten, kan je zoo wel begrijpen, dat 't joggie verkouden moet worden.”

„Ksie.... ksie.... ksie....” deed Kareltje, terwijl hij nu bij Opoe overeind stond, en met z'n waterige oogen tersluiks naar het snuifdoosje keek.

Ook Opa was bij al dat gepraat wakker geworden, en keek verbaasd op, toen hij Kareltje met zulke betraande oogen naast z'n vrouw zag staan.

„Wat is er?” vroeg ie.

„'t Joggie is verkouden,” zei ze.

Tegelijk streek ze met haar rimpelige hand over z'n blonde haar.

„Ben je wel eens meer verkouden geweest, m'n jongen,” vroeg ie nu.

„Ja wel Opa, wel eens een enkele keer — ksie.... ksie....”

„Ga maar een beetje anijs-melk op 't stel zetten,” gebod Opoe aan Klaartje, „dat verdrijft de kou.”

Zonder iets te zeggen, zich zelf schuldig voelend, omdat bepaald door haar schuld Kareltje verkouden geworden was, ging ze aanstonds naar de keuken en binnen korten tijd was de anijs-melk kokend. Met een grooten beker vol kwam ze naar binnen, gaf ze aan Opoe, die 't ventje er van drinken liet. 't Was toch merkwaardig, hoe goed die anijs-melk hielp; 't leek wel of bij iederen teug Kareltjes oogen opklaarden.

„Zóó,” zei Opoe geruststellend, toen de eerste beker leeg was, „hoe smaakt 't wel?”

„Lekker Opoe.” Even keek Kareltje nog naar 't snuifdoosje.

„Nog een beker halen,” gebod ze aan Klaartje. Deze deed zulks en even begeerig dronk 't ventje den beker weer leeg.

„Daar zal ie wel van opknappen,” zei Opa, „'t is een beetje kou, die verdreven moet worden.” Kareltje lachte weer, deed nog maar een enkelen keer: ksie.... ksie....

„Is er nog meer melk achter?” vroeg Opoe aan Klaartje.

„Nog een beetje!”

„Haal dat dan ook nog maar,” beval ze. „'t Was nog een halve beker.”

„Lekker warm opdrieken, jongen, dan ben je weer gauw hélemaal beter.”

Kareltje deed zoo en niezen deed ie niet meer. Toch moest ie dien avond vroeg naar bed, want daar kon ie de kou nog beter „uitbroeden” zei Opa.

Den volgende dag ging Kareltje naar huis; hij had nog een doosje dropjes van Opoe meegereggen, voor als ie weer eens verkouden wezen mocht.

Toen z'n vader den volgende Zondag even bij de oudjes was aangelopen, zooals gewoonlijk, vroeg hij onder andere ook, hoe Kareltje 't gemaakt had.

„Heel goed,” zei Opoe, „alleen was ie 's avonds wat verkouden, 't is een teer joggie, Jacob, je mag er wel om denken.”

Klaartje keek bij deze woorden uit het raam, bang dat ze 't vertellen zou, dat 't door haar schuld gekomen was.

Opa onderstreepte de woorden van z'n vrouw, en zei: „Ja, 't is een teer kereltje.”

Nu barstte Kareltje's vader in lachen uit, want hij wist, wat er voorgevallen was; 't ventje had het in den loop van de week tegen z'n moeder verteld. Verbaasd zagen ze hem aan, niet begripend, waarom er zoo te lachen viel.

„Hij was heelemaal niet verkouden.... ha — ha — ha.... — hij had — hij had een greepje uit uw snuifdoos genomen, vader.... ha — ha — ha....”

En oogenblik zaten ze sprakeloos.

Dan lachte Opoe: „Wat een jong toch.”

Ook Klaartje lachte, wetend nu, dat zij er geen schuld aan had. En Opa zag z'n zoon even in de oogen en zei: „Wat een kleine raker, hij heeft een aardje van z'n vaartje.”

Zondag was het de echte bollendag. In Haarlem en omstreken, waarheen extra treinen de menschen brachten, was het, dank zij het mooie weer, buitengewoon druk. De hyacinthen stonden dan ook op hun mooist terwijl ook al hier en daar de tulpen te zien waren. Hierbij een foto van een bollenveld onder Heemstede.

Zijt gij verkouden? — Neemt dan ook 's avonds voor gij naar bed gaat een

Emser-Pastille

in den mond. 't Houdt Uw mond vochtig en voorkomt hoesten. Verkrijgbaar in aluminium kokertjes.

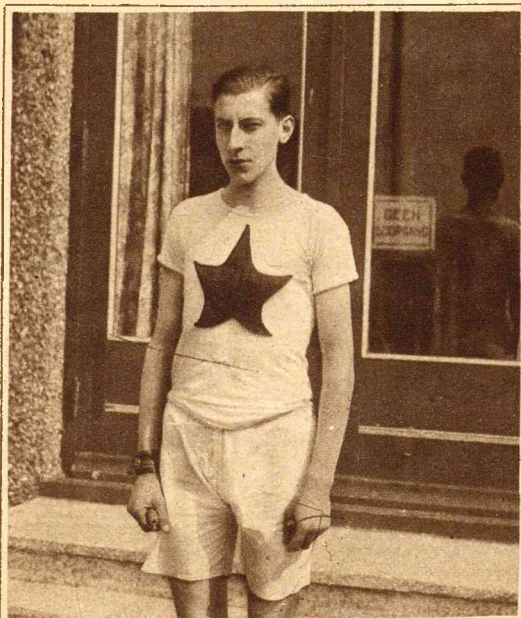
SPORTGEBEURTENISSEN

Door de A.A.C. is, in verband met haar tienjarig bestaan, in de buurt van het Rijksmuseum een estafette-loop gehouden, die een groot succes geworden is. De weg liep van de Stadhouderskade bij de Ferdinand Bolstraat, langs de IJsbaan, Tenierstraat naar de Hobbemakade bij 't Museum en moest 2 maal worden afgelegd. Op vele straathoeken stonden helpers opgesteld, die door middel van roode vlaggen den deelnemers de juiste richting aangaven, zoodat het inslaan van een verkeerde route practisch uitgesloten was. De afstand bedroeg $4\frac{1}{2}$ K.M. Afgelost werd na 100, 200, 400, 800, 1500, 800, 400, 200 en 100 meter, zoodat ploegen van 9 atleten deelnamen. Er startten 10 ploegen, t.w.: A.V.A.C., A.A.C. I en II, Haarlem I en II, A.V. 1923, Hercules (Utrecht), Weesper Volks G.V., K.D.O en Venris. Links: Gereed voor den start voor de eerste honderd meter; rechts: De gereedstaande clubgenooten nemen, nadat de eerste 100 M. zijn afgelegd, over en loopen tot op 200 M. waar weer anderen gereedstaan om verder te gaan tot 400 M. en zoo vervolgens. Winnaar werd tenslotte de A.V.A.C. in 12 min. $15\frac{5}{10}$ sec.

In Zandvoort heeft een dergelijke wedstrijd plaats gehad, georganiseerd door de V.V.V. „Zandvoort's Bloei”, n.l. een veldloop, die de belangstelling van duizenden heeft getrokken. Wij geven er hier een viertal afbeeldingen van. Hierboven de start der deelnemers aan den loop over $3\frac{1}{2}$ K.M.

Links: A. A. W. Wolf (Vlug en lenig), die in den $3\frac{1}{2}$ K.M. loop als eerste aankwam; midden: De deelnemers aan den loop over 7 K.M. op de trap naar het strand; rechts: A. Zegers, komt als eerste der 7 K.M. loopers aan.

DE VROUW EN HAAR RIJK

CHARMANTE MANIEREN.

De kunst om beleefd te zijn raakt meer en meer in verval.

Manieren hebben zeer veel menschen niet meer, vooral niet in ons land waar de bewoners nooit hebben uitgeblonken door hun manieren en goede omgangsvormen, maar waar 't voorheen in dit opzicht nog beter gesteld was dan tegenwoordig.

Toch — hoe prettig doet het aan iemand te ontmoeten die „manieren heeft”, en die beleefd is, niet omdat het zoo hóórt maar omdat hij niet anders kan, wíl hij van nature beleefd is aangelegd. Een werkelijk voorkomend mensch maakt anderen gelukkig en schept 'n prettig atmosfeer. Er is wel eens gezegd dat innemende manieren evenveel kwaad stichten als goed. Daar is iets van aan, want de mensch reageert zoo sterk op beleefdheid en prettige omgangsvormen, dat hij geneigd is den charmeur alles te vergeven. . . een moord desnoods. Dit is natuurlijk zwakte, en het is verkeerd manieren voor moraal te laten gaan.

Maar dat de samenleving er gezelliger en genoegetlijker op wordt wanneer iedereen zijn best doet gemanierd en voorkomend te zijn, is buiten kijf. Hoe kan een glimlach soms charmeeren, ons opbeuren, ons genoeg doen. En toch is een glimlach slechts een gedachte. . . en vaak nog niet eens.

Er zijn mannen en vrouwen die met een glimlach evenveel bereiken als anderen met dagen lang moeite doen, die zich aftobben om tot het doel te geraken dat zij zich voor oogen hebben gesteld. Er zijn zakenmensen die door één glimlach een transactie tot stand weten te brengen: vrouwen die door een glimlachend bedankje, wanneer iemand haar een stoel biedt of een plaats in de tram, vrienden maken voor haar heele leven.

Dat is — levenskunst.

GROOTE BOUQUETTEN.

Zoo nu en dan hoort men wel eens spreken over groote en dure bouquets en zij, die de wel wat overdreven fantasiestukken van den tegenwoordigen tijd zien, moeten tot de gedachte komen, dat men de mate van zijn hoogachting tracht uit te drukken in de afmetingen der geschonken bloemwerken.

Doch niet alleen tegenwoordig, ook vroeger schijnt dit het geval geweest te zijn.

Zoo werden een aantal jaren geleden door 1300 jonge meisjes van Langres twee bouquets vereerd aan Prinses Marguérite en haar verloofde den Hertog van Orleans. Deze hertog zat toen juist gevangen, waarom men de bloemengave naar de gevangenis bracht. En wat bleek toen het bouquet was van zoo'n reusachtige afmeting, dat het niet door de gevangenisdeur kon, zoodat de arme hertog het bloemengeschenk door het raam van zijn kerker moest bewonderen.

Een erg practisch cadeau zal hij het wel niet gevonden hebben.

Een ander bouquet werd indertijd door graaf Abraham Carmondo den Sultan van Turkije aangeboden. Dit reusachtige bloemstuk was niet minder dan 3½ M. hoog en had een omtrek van 2¼ M.

Er wordt vermeld, dat het verscheidene honderden ponden sterling kostte, doch er staat niet bij, dat het ook smaakvol was.

Een niet veel kleiner bouquet werd bij gelegenheid van de herdenking van zijn 12½ jarige troonsbestijging door de dames van Rome aan Koning Humbert geschonken, het

In Boston paradeeren de mannequins tegen het nieuwe seizoen ook in de parken. Op onze foto trekt een groep in de nieuwe voorjaarsmode, Fransche zoowel als Amerikaansche, een der stadsparken door, waarbij de dames het nieuwste in kleeding, in coiffure, in chapperie en in voetbekleding bewonderen kunnen.

was niet minder dan 6 à 7 voet hoog, en er waren 6 lakeien noodig om het naar de koninklijke vertrekken te brengen.

Hoe een Amerikaansche dame op de gedachte kwam haar man op zijn verjaardag met whisky te verrassen, maar door den tolbeambte gesnapt werd met een whiskydrager onder den pelsmantel. Als Holland eens drooggelegd werd, zoudt u dan zoiets ook voor uw echtvriend overhebben?

HOE OUD DE KAM REEDS IS.

De oorsprong van den kam ligt in den zoo goed als onbekenden voortijd. Zelfs de meest primitieve volken van den tegenwoordigen tijd kennen 't gebruik er van en het is niet onwaarschijnlijk, dat zelfs de oudste menschen al tot de ontdekking zijn gekomen, dat men het hoofdhaar beter met een vischgraat kan ontdoen van wat er niet in thuis hoort, dan met de vijf vingers.

Voor de schoonen uit den steentijd was de eenvoudige vischgraat niet meer genoeg en daar huiselijke beslommeringen haar tijd niet in beslag namen, maakten zij, terwijl manlief op de berenjacht was, uit een been of een stuk hout een voorwerp, dat als kam kon dienst doen. Maar het nuttige alleen zoekt de mensch zelden; meestal ruimt

hij den smaak er een plaatsje bij in en hier en daar zijn kammen uit hoorn, metaal, hout of ivoor gevonden, die een vrij hoog denkbeeld geven van den smaak en de kunstvaardigheid van den bewerkster. De cultuurvolken moeten met den kam goed bekend zijn geweest, want anders hadden de Romeinsche en Grieksche vrouwen nooit die smaakvolle frisuren kunnen samenstellen, die wij in overblijfselen der klasse kunst ontmoeten.

In de middeleeuwen bleef de kam een instrument, maar dat hij veel gebruikt werd, blijkt daaruit, dat er zelfs een afzonderlijk kammenmakersgilde bestond. Eerst in de 17de eeuw werd de insteekkam een versieringsmiddel. Onder het Directoire werd de kam grooter, maar eerst toen de Fransche soldaten na den Spaanschen veldtocht de kammen der zuidelijke schoonen invoerden, werd het mode, groote prachtkammen te dragen. Maar den rechten slag hadden de Françaises en haar navolsters er niet van: met de donkere Andalusische schoonen konden zij zich niet meten, wat het gebruik van den kam aangaat; zij staken den kam aan het achterhoofd en schoven den heelen haartooi naar voren.

Die groote kammen zijn grootendeels verdwenen; kleinere zijn er voor in de plaats gekomen.

SOUFFLEE MET APPELEN.

1 K.G. zure appelen.

4 eiwitten.

1 stukje citroenschil.

Pl.m. 100 gram suiker.

Bereiding: De appelen schillen, in vieren snijden en opzetten met een weinig kokend water en een citroenschilletje. De appelen moeten vlug doorkoken om blank van kleur te blijven en kunnen in ongeveer 15 minuten goed zijn. Ze worden dan door een paardenharen zeef gewreven, met de suiker vermengd en 't laatst met 't zéér stijf-geklopte eiwit. Dit alles vlug in een diep vuurvast schoteltje doen en ongeveer 20 minuten in een matig warmen oven zetten om te souffleren en een licht bruin korstje te krijgen.

DAMES! Moderne Inrichting voor
HAARWASCHEN . . . f 1.—
Dito met ONDULATIE . . . 1.25
Dito extra . . . 1.75
KAPPEN . . . 0.75
MANICURE . . . 1.—
ELEC. VIBROMASSAGE . 1.—
MAISON BOLTEN
Kalverstr. 177, 1ste étage.
VAKKUNDIGE BEHANDELING

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 55 ct.) Indië prijverhooging. Vertegenwoordiger: F. GEELEN, Soerabaja.

Een mooie aanwinst voor ons Scheepvaart Museum

Dezer dagen is in den tuin terzijde van het Scheepvaartmuseum aan de De Lairesestraat geplaatst een Noord-Hollandsch trekjacht uit het midden der 16de eeuw. De voortbeweging geschiedde door middel van trekkracht, zoodat in het algemeen met deze soort jachten noch gezeild, noch geroeid werd. Omstreeks vijftien jaar geleden werd het jacht „ontdekt” te Volendam, waar het als woonschuit dienst deed. Door aankoop heeft het Museum op dit mooie vaartuig beslag weten te leggen. Hierboven links het jacht van voren gezien; rechts, de achterzijde met den fraai bewerkten spiegel.

ONS KINDERHOEKJE

DE VOETBALMATCH

DOOR JOH. v. d. HOEK

Het was bij negenen. De jongens krioelden dooreen op de speelplaats der M.U.L.O.-school. Een groepje zesde klassers stond bijeen.

Tom de Koning kwam de speelplaats op slenteren en ging, toen hij zijn klasgenooten in het oog kreeg, recht op hen af.

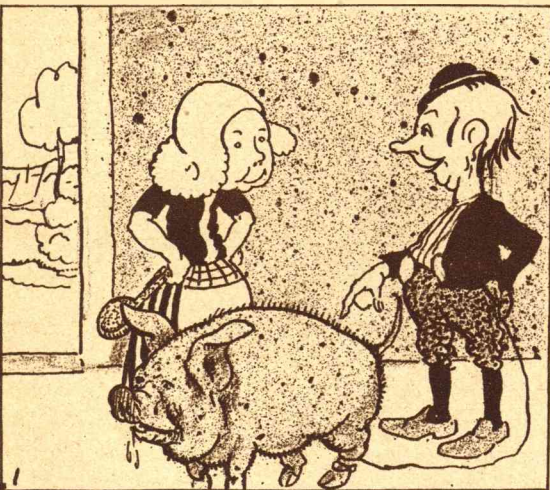
Een der jongens zag naar Tom's schoenveters, die om z'n voeten slingerden. Tom zelf merkte nu ook op, dat de veters niet op hun plaatsen waren. Hij verzorgde echter dit onderdeel van zijn toilet niet, en de jongens besloten daaruit, dat Tom slecht gemutst was.

„De voetbalclub!” zei hij kort, toen hij de anderen bereikt had.

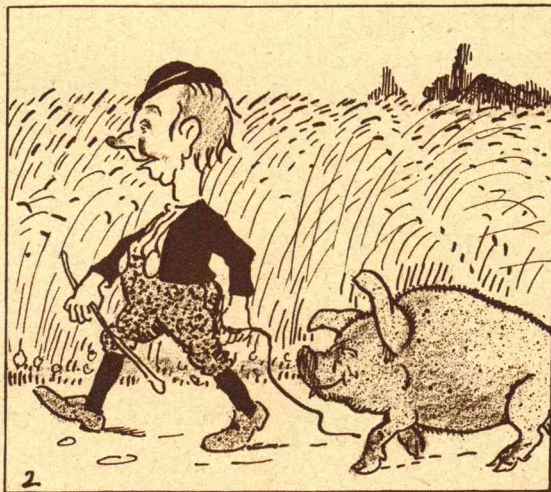
„Wil je ze bij elkaar hebben?” vroeg er een.

„Ja!” klonk het korte antwoord.

BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

„Zeg Japiks,” sprak eens een boerin,
„Verkoop jij nu ons zwijn
Voor honderd daalders, of nog meer,
Denk dan ook aan je Trijn.”
„En òf, mijn schat,” zoo sprak haar man,
„M'n snoese-le-poise-le-wijf,
Krijg 'k honderd voor dit beest,
Jij krijgt een Zondagsch lijf.”

En Japiks stapte welgemoed
Met 't zwijntje naar de stad,
Vol goede hoop op reuzenwinst,
Door 't landelijke pad.
En 't zwijntje sjokte droevig mee,
Met traantjes in zijn oog.
„Ach,” knorde 't zacht. „Och,” knorde 't stil,
„k Wou, dat ik heel niets woog.”

Eenige jongens verlieten het groepje en kwamen weldra terug met een aantal andere zesde klassers.

Tom stond voor zich uit te zien, doch zei geen woord. Zijn gezicht stond nu bepaald norsch.

„Heb je wat?” vroeg een der jongens, om Tom tot meer spoed aan te zetten.

„Ja,” klonk het weer.

En na eenig nadenken flapte Tom er uit:

„D.E.K. heeft praatjes gemaakt, achter onzen rug. Ze zeggen, dat wij voetballen met een prop, krantenpapier en inplaats van een behoorlijken goal een stapel jassen en petten gebruiken, dat we.... Het is me te misselijk, om er verder over te spreken. Moet je ons sportterrein eens vergelijken met het hunne. Als je spelen wil, moet je er eerst de koeien afjagen. Maar ik beloof je, dat we ze zullen laten zien, wat we kunnen!”

Tom de Koning was aanvoerder en voorzitter van de voetbalclub S.J.M. De club had eerst S.V.M. (Sport Vereniging Mulo) geheeten. Maar op aandringen der jongens was deze naam veranderd in S.J.M. (Sta Je Mannetje.) Deze club, ze bestond uit zesde klassers der

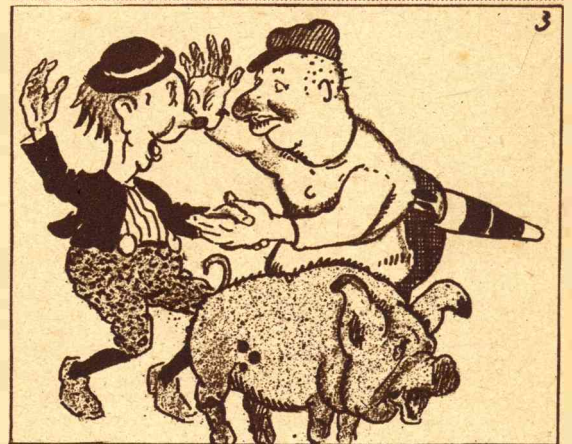
M.U.L.O., had een wedstrijd gespeeld tegen D.E.K. (De Eerste Klas) van de Kweekschool der zelfde stad. Het resultaat was een gelijk spel (2—2) geweest. De jongens van de kweekschool, die allen veel ouder en groter waren dan de mannetjes van Tom, hadden zich daarover beleedigd gevoeld en wreekten zich nu door laffe praatjes.

„En denken jullie er nu om, ze zijn sterker dan wij. Wees voorzichtig met aanvallen en bewaart jullie krachten voor het laatste half uur!”

Met deze woorden vuurde Tom de Koning S.J.M. aan, dat in blauw shirt en witte pantalon om hem heen stond. De jongens waren in de kleedkamer van D.E.K., een klein hokje van het café, dat dicht bij het terrein stond.

Het was tijd en men verliet het kleedhuis, om zich naar het terrein te begeven. Dit was een weiland, ongeveer een uur loopens buiten de stad gelegen. D.E.K. had het gehuurd van een veehouder en eenige goal-latten, die makkelijk waren mee te dragen, maakten van het weiland, nadat er eerst de koeien waren afgedreven, een voetbalveld.

(Wordt voortgezet)

En in de stad, daar kwam alda
Een slager aangestapt.
Die dacht: „Als ik een prijsje bied,
'k Wed dat Jaap dadelijk hapt.”
Maar Japiks zei: „Geef op je poot!
Voor honderd, jij, de man.”
De slager zuchtte, hief z'n hand,
En 't zwijn was voor de pan.

(Wordt vervolgd).

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM TELEFOON ZUID 8361

TEGEMOETKOMEND.

Zij : „Nee Karel, ik geloof niet, dat wij gelukkig zouden worden met elkaar. Je moet weten, dat ik altijd m'n eigen zin wil hebben.”
Hij : „Nou, dat kon je toch blijven willen, als we getrouwd zijn ook.”

DAAROM NIET.

„Ik kan die foto's niet aannemen,” beweert de gefotografeerde.
„Maar mevrouw,” meent de fotograaf, „de gelijkenis is toch uitstekend.”
„Dat is 't 'm juist.”

VRIENDINNEN.

„Toen ik Jan verleden jaar een blauwtje liet lopen zei hij dat het zijn dood zou wezen.”
„Dat zal hij wel niet zoo bedoeld hebben, want gisteren heeft hij mij gevraagd.”
„Nou, hij bedoelde natuurlijk den dood van zijn geluk.”

VERLOREN HOOP.

Arm : „Ik zoek iemand, die me tien gulden zou willen leenen.”
Ookarm : „Nou, 't is vandaag een mooie dag om er op uit te gaan voor je.”

DE OPLOSSING.

„Als m'n vrouw me uitscheidt, ga ik altijd uit en wandel wat.”
„O, de schoenmaker vertelde me laatst al, dat je een van zijn beste klanten was.”

NIET WAT HIJ VERWACHTTE.

Een man vroeg een jongen naar den weg.
„Ben ik zoo goed voor Artis?”
En dit was het onverwachte antwoord :
„U ziet er heel goed voor uit, dunkt me, mijnheer, maar ik heb er niets over te zeggen.”

DE DOMME WEKKER.

„Maar Marie, dat is nou de vierde keer, dat je te laat op bent,” zei mevrouw ontvreden tot haar nieuwe dienstbode. „Hoe komt dat toch? Je hebt immers een wekker. Of wind je die niet op?”
„Secuur mevrouw, iederen avond, hoor,” verzekert Marie.
„En hoor je hem 's morgens dan niet?”
„Nee mevrouw, ik hoor d'r niks van. Ziet u, dat ding loopt altijd af, als ik slaap!”

SLECHT NIEUWS.

„Jan, kerel, ik heb slecht nieuws voor je.”
„Slecht nieuws? Wat dan?”
„M'n vrouw heeft een duren mantel gekocht en ze heeft jouw vrouw daar net mee naar binnen genomen om hem te laten zien.”

ARME OPA!

„Bent u ook in de ark geweest, opa?”
„Welnee, hoe kom je erbij kindje? Natuurlijk niet.”

VLEIEND.

Een vader beklagde zich bij een vriend over het gedrag van zijn zoon.
„Je moet eens ernstig met hem praten,” ried de vriend, „dat zal toch wel indruk op hem maken.”
„Dat maakt heelemaal geen indruk op hem. Hij luistert eenvoudig niet naar me. Hij luistert alleen maar naar niks nutten — Zou jij niet eens met hem willen praten?”

„MERCURIUS”
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
Singel 383, Tel. 47400
AMSTERDAM
Speciale aanbieding in dozen en mappen postpapier

GEVAT.

„Je moest achter een kinderwagen lopen!” schreeuwde de chauffeur boos tot den man, die niet gauw genoeg uit den weg ging met zijn handkar.
„En jij moest erin zitten!” was het antwoord.

AANBEVELING.

„En u wenscht te trouwen met mijn dochter? U hebt dan ook eenige aanbeveling?”
„Ja meneer — ik ben zeer knap in het afwerken van limericks. Daar krijg ik nog wel eens 'n prijs voor.”

ZIJN REDEN.

De nieuwe chauffeur leek zeer stil. Mevrouw vond hem wel wat erg verlegen.
„Wil je me je achternaam niet zeggen, Jan?”
„Nee, mevrouw, noemt u me maar Jan.”
„Maar ik mag toch wel weten, wat je achternaam is?”
„Nee mevrouw, het is beter van niet.”
„En nu sta ik er juist op, om je bij je achternaam te noemen.”
„Goed dan, noemt u me dan Schat.”

IJVERIG.

Van een man, die door de politie werd gezocht, waren zes verschillende foto's naar de diverse politiebureaux gezonden. Aan het Hoofdbureau werd toen, na eenige dagen, de volgende brief ontvangen van een dienaar der gerechtigheid in een kleine stad :

„De foto's der zes misdadigers wier opsporing wordt verzocht, heb ik ontvangen. Het is mij reeds gelukt, vijf ervan in hechtenis te nemen. De zesde wordt gesurveilleerd en zal binnenkort ook worden ingerekend.”

GEMOEDELIJK.

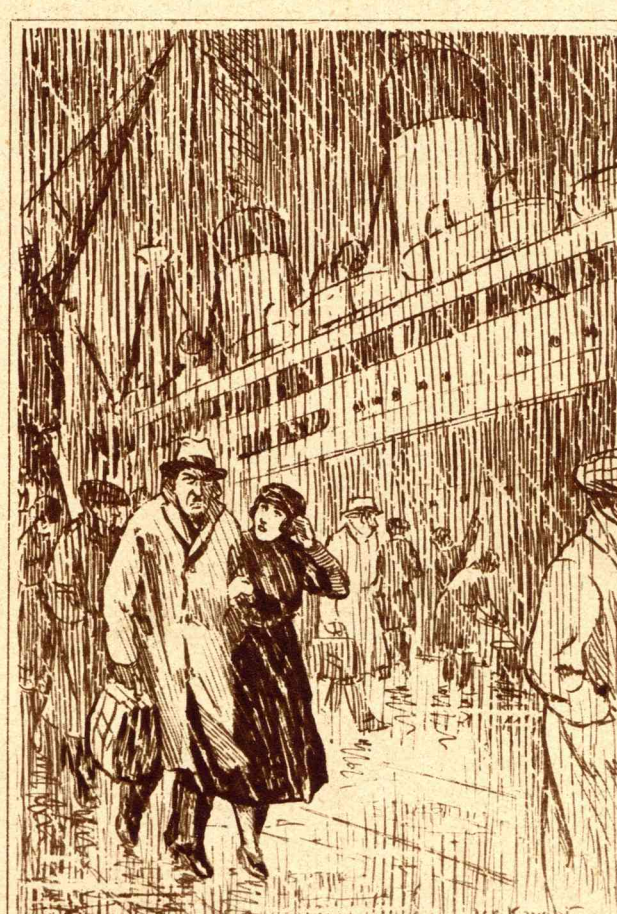
Patroon : „Hoor eens, er zijn vijf gulden te weinig in de kas. Behalve wij beiden is er niemand achter de toonbank geweest vandaag. Wat heb je daarop te zeggen?”
Bediende : „Nou — laten we ieder 'n riks geven en er niet meer over praten.”

GALANT.

Jansen wilde gaarne galant zijn tegenover dames, maar meestal liep 't met zijn galanterie verkeerd af. En toen hij op verjaarsite was bij een vriend, wiens vrouw even oud was als haar man, doch het niet wilde weten, sloeg hij weer een flater.
„Ik scheel tien jaar met m'n man,” verzekerde de gastvrouw.
„O mevrouw,” zei Jansen, „u ziet er heusch niet ouder uit dan hij.”

BESCHEIDEN.

Hij : „Van nacht droomde ik, dat ik getrouwd was met 't liefste meisje van de wereld.”
Zij blozend : „O — en waren we gelukkig samen?”

Zij : „En, hoe was de overtocht, lieve?”
Hij : „Afschuwelijk! Ik ben blij, dat ik weer hoog en droog in het vaderland ben.”
(The Passing Show)

Uw Gezondheid gaat voor

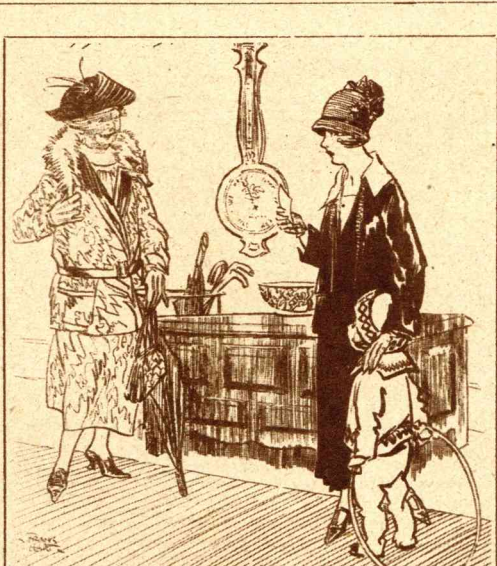

maak Uw lichaam krachtig door goede rust!
Op onze **Stalen Gezondheids Matrassen**
15 JAAR GARANTIE
BLOM
FERD. BOLSTR. 18
1 Persoons 19.50
2 Persoons 24.50

„En hoe komt 't dan, dat u niet verdrongen bent?”

ZIJN MISDAAD.

Ze waren al een paar maanden getrouwd en alles was nog rozegeur en maneschijn. Maar op zekeren morgen kwam het jonge vrouwtje met een martelaressen-gezicht naar beneden en ze gunde den armen echtgenoot nauwelijks 'n woord. Tevergeefs smeekte hij haar herhaaldelijk, hem toch te willen zeggen wat haar scheelde, tot ze ten slotte verklaarde:
„Als ik ooit weer droom, dat jij een andere vrouw kust, dan kijk ik je niet meer aan hoor — als je dat maar weet!”

Dame, die een kinderjuffrouw engageert : „En hebt u ook ondervinding van kinderen?”
Sollicitante : „O ja, mevrouw, ik ben zelf ook kind geweest.”
(The Passing Show)

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”
Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

ZIJN OPVATTING.

Rechter : „Ben je daar nu alweer? En toen je den vorigen keer hier was, zei ik, dat ik hoopte je nooit meer te zien!”
Beklaagde : „Ja meneer de rechter, dat weet ik nog wel. Maar de agent, die me opbracht, wou het niet gelooven.”

EEN WAARSCHUWING.

Mijnheer Flips : „Weet je nog, dat je voor ons huwelijk gezegd hebt, dat je nooit de vrouw van een armen man zou kunnen zijn?”
Mevrouw Flips : „En dat ben ik toch ook nooit geweest?”
„Nee, maar dat zal je heel gauw wezen, als je op denzelfden voet als nu voort blijft leven.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT
zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkopers korting.
Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.